

Miraklet på Lorteøen

*Der kategorische Imperativ, der überhaupt nur aussagt,
was Verbindlichkeit sei, ist: Handle nach einer Maxime,
welche zugleich als ein allgemeines Gesetz gelten kann!*

IMMANUEL KANT: Grundlegung zur Metaphysik der Sitten

Vinteren 2009 blev berømt og berygtet for sin nådeløse ubarmhjerthed.

Den startede koldt og arbejdede sig støt og roligt koldere og koldere så det til sidst endte med en decideret *rekord*, man skulle simpelt hen mere end 35 år tilbage i tiden for at finde en lignende fimbulvinter, så skærende iskold at det gik igennem marv og ben, og så brutal at det kostede menneskeliv, både ude i den vide verden og herhjemme i Danmark. Det endte med at blive ganske umenneskeligt koldt over hele Europa, og vinteren varede da også dobbelt så længe som vanligt her i landet. Det blev maj måned før frosten var gået endegyldigt af jorden, og det meste af foråret var i realiteten det, man normalt forstår ved „vinter“. Bidende koldt var det.

Og så var det utroligt nok netop *da*, i denne iskolde periode, at der opstod noget som kun kan betegnes som et mirakel. Man kunne kalde det et pludseligt og overraskende indslag af menneskelig varme i en tid der var kenderegnet ved alt andet. Og miraklet skete oven i købet på et sted hvor man mindst af alt ville forvente det:

En snusket og noget bedaget bar på Amager hvor stam-publikummet i høj grad var det de fleste vil betegne som „udskud“. For på trods af de mange dyre, nye lejligheder og smagfuldt restaurerede liebhaverjendomme var der stadig mange segmenter i området, som almindelige mennesker nødigt ville slås i hartkorn med.

Hændelsen markerede på sin egen sære, snublende måde afslutningen på et tiår der i allerhøjeste grad havde været præget af omvælninger. Det var formodentlig første gang nogensinde at politikerne havde sat politiet til bevæbnet og med magt at bryde ind i en kirke! Kirken blev ryddet for irakiske flygtninge som nægtede at flytte tilbage til deres borgerkrigshærgede hjemland, for bare at tage et enkelt eksempel.

Ofte kunne stemningen i baren bedst sammenlignes med det man normalt forstår ved ordet *ubehag*. Et generelt ubehag ved tidsånden, den politiske ledelse og tingenes almindelige tilstand. Dette var ret usædvanligt hvis man skal tro mediernes fremstilling af epoken. Som regel blev det hævdet at der i landet var enighed om det meste, at tingene gik godt, og at der kun sjældent blev begået indgreb mod borgerne og deres frihed, og at de i så fald var ganske små og ubetydelige. Præventive anholdelser var for eksempel ikke noget man behøvede frygte hvis ellers man havde „rent mel i posen“. Hvad det først og fremmest gjaldt om, var at sikre den særlige danske hygge. Pengene flød overalt, der var intet andet end muligheder, det drejede sig blot om at gribe dem. Arbejdsløsheden var helt i bund, og alle kunne og burde deltage i det man med et sjovt ord kaldte „forbrugsfest“.

Det officielle Danmark sagde igen og igen at opsvinget havde bidt sig fast – en minister lod sig sågar citere for udsagnet at „nu er vi så rige at vi kan købe hele verden“ – men samtidig blev tonen værre og værre over for de mennesker der ikke var i stand til at deltage i festen. Arbejdsløse eller flygtninge eller indvandrere af enhver art, for eksempel. Disse mennesker blev ofte betegnet som „trusler mod sammenhængskraften“.

Angreb og ubehageligheder var som regel noget der blev fokuseret på en enkelt gruppe, eller nogle få enkeltpersoner. Større beslutninger talte man derimod ikke så meget om. Hvis noget havde potentialer til at ødelægge hyggen, blev det helst gennemført administrativt, og uden at for mange blev informeret om det. Et større antal statsløse flygtninge blev således for eksempel administrativt nægret det statsborgerskab de ifølge dansk lov og internationale konventioner havde en åbenlys ret til. Man ønskede lavere skat for firmaer, men gennemførte det ikke politisk, i stedet fyrede man skattemedarbejdere; man kunne jo ikke uden videre favorisere landbruget, men man kunne fyre de eksperter som var ansat til at begrænse deres grundvandsforurening. Når man agerede på denne måde, blev det ikke beslutningstagerne, men kritikerne som ødelagde hyggen. Ordet „ekspert“ var derfor i perioden nærmest et skældsord, ligesom ordet „smagsdommer“. Ordene blev ofte brugt som noget der også truede denne danske „sammenhængskraft“, og dét var ikke godt.

Dermed ikke være sagt at man overså de lavere klasser. Medierne bragte gerne historier om mennesker der enten boede meget grimt eller var meget tykke eller havde misbrugsproblemer. Det var populært at vise udsendelser om voksne mennesker med problemer i ægteskabet eller med

privatøkonomien. Eller om misbrugte og vanrøgtede børn, eventuelt kriminelle, som blev inviteret til pædagogiske eksperimenter for rullende kamera. Oftest var der tale om såkaldt „konsekvenspædagogik“ som netop udsatte børnene for endnu mere af den autoritet de i forvejen hadede så meget. Disse udsendelser blev anset for at være fantastisk god underholdning og havde høje seertal, ligesom dem der handlede om overvægtige mennesker som latterliggjorde sig selv ved at stille op til danskonkurrencer eller underkastede sig radikale slankekure, de ikke var i stand til at gennemføre.

Hvis man hørte til dem der havde gavn af opsvinget, var det gyldne tider, og alting var en fest. Men for stampublicummet i Café Alstrup var tidsånden ubehagelig og frastødende, ikke mindst fordi ingen for alvor troede på at tidsånden og det kulturelle klima ville ændre sig nævneværdigt med en ny regering og andre politikere.

Café Alstrup var på sæt og vis en velorganiseret bar, der fungerede som dagligstue og festlokale og en hel del mere for mange mennesker. Der var sjældent tomt, og baren havde sin egen rytme. Der var usagte regler for hvornår man skulle opsøge baren hvis man havde en bestemt hensigt, der var forskellige tidspunkter alt efter ærinde og projekt, og de fleste almindelige mennesker ville formodentlig blive en smule skræmt over den bramfrie og ofte ikke det mindste hjertelige tone der herskede i baren. Og formodentlig også over den blanding af excentricitet og uopdragenhed, der udspillede sig. Måske først og fremmest fordi det kunne være svært at se, hvad der egentlig bandt de forskellige stamgæster sammen, bortset lige fra alkohol.

Men måske skyldtes det en ting der er kendetegnende

for Amager: Folk der er vokset op dér, føler i langt højere grad en hjemstavnstilknytning end mennesker fra andre københavnske bydele. Ude i landet går Amager ganske vist under navnet „Lortøen“, men for de lokale dækker begrebet kun at byen er bygget på opfyldt areal, ikke at det i den forstand er dårligt. Tværtimod.

Flere af stamgæsterne kunne huske baren fra deres unge år hvor de måske havde haft et lille studiejob, eller havde fejret beståede eksamener, nye jobs eller fødselsdage. Så selv lang tid efter at de var flyttet til andre og dyrere dele af Storkøbenhavn, besøgte de indimellem baren. Det samme gjorde de der var blevet hængende. På en måde lignede det en familie, på andre punkter var forsamlingen alligevel for broget til at en sådan betegnelse gav mening.

Der var naturligvis nogle lidt forhultede typer som nogle vil betegne som „tabere“, men der var også det modsatte. Adam Bodenhoff-Rye var for eksempel en temmeligt velhavende privatinvestor som var kommet på baren lige siden sin studietid. Hvis der var noget specielt kendetegn ved ham, var det at han var så velhavende. Og så nærig. Men da bestemt ikke at han var forhultet.

Jacob-Tue Nielsen var ganske vist ikke rigtig nået nogen vegne efter at have færdiggjort sit medicinstudium – han rakkede stadig rundt som det man i andre fag ville kalde vikar eller medhjælp. Hans karakterer havde bestemt ikke været noget at prale med, han var med nød og næppe blevet praktiserende, havde stadig ikke anskaffet sig sin egen praksis og ville formodentlig have mere end svært ved at opnå fast ansættelse i nogen andens. Men han havde titlen og havde erhvervet den helt efter reglerne og uden nogen form for snyd.

Åges lille revisorfirma gik det også fint for, det var ikke derfor han var så kværlantisk. Leif var ligeledes en velhavende mand, hans umådelige ængstelighed var snarere en livsindstilling, end det var noget der var begrundet i materiel knaphed. Der var ligesom bare enormt mange ting der ikke kunne lade sig gøre i Leifs liv fordi de var så farlige og risikable.

Denne umådelige ængstelighed var det landsretssagfører Hugo Jeppe-Jespersen elskede allermost at gøre nar af når han havde fået for mange whiskysjusser eller blot var i dårligt humør. Han *elskede* at gøre nar af Leif.

Sussi og Tina var i gang med videregående uddannelser som de klarede virkelig godt når man tænkte på hvor meget de drak og festede – og det ikke kun på „Risten“ som baren også kaldtes fordi den var opkaldt efter revykunstneren Carl Alstrup som i sin tid havde udødeliggjort visen „Manden på risten“.

– Jeg synes det er en skændsel, kunne en tyrpisk indledning lyde på en diskussion på Café Alstrup.

– En skændsel! kunne Åge råbe efter at have erfaret et eller andet, for eksempel om Atrydder-Karstens sidste indkøb i supermarkedet.

– Ikke alene er han en socialnasser! sagde han, en snylter, der nasser på os andre! Han er også *uden stil!* Og dét skal mine skattepenge gå til... Det er ikke bare dårlig etik at købe den slags kaffe som du lige har købt, det er også *uæstetisk*. Jeg brækker mig over dig...

Når en eller anden blev angrebet på den måde, var det ikke nødvendigvis altid offeret der forsvarede sig selv, ofte brød andre personer ind og tog ordet, gerne med sagen uvedkomme pointer.

– Hvorfor i alverden siger du dog dét? afbrød Tina for eksempel Åges kaffediskussion, du har sgu da aldrig interesseret dig for kaffebønderne i Afrika!

– Eller nogen som helst andre uden for Europa, skyndte Iben sig at tilføje, de sidste femten gange du har været på rejse, er du ikke kommet længere end til Berlin...

– Forrige gang var jeg i Paris! forsvarede Åge sig, og gangen før i Madrid, din søk!

– Ok., men du har da aldrig nogensinde været uden for Europa, hvæsedde Anne, som havde noget at hævne fordi det var Åge som i sin tid var primus motor til idéen om at hun skulle omtales som „leptisk“, du har ikke engang været i Kina...

– Jeg vil skide på Kina, råbte Åge, det er overhovedet ikke det jeg taler om.

– Så vil du måske også skide på alle mulige andre lande? skyndte Tine sig at spørge.

– Ja! Det vil jeg sgu da skide på!

– Hvorfor er det så forkeret at han køber kaffe i Lidl? råbte pigerne så i kor.

– Fordi han er en nassekarl! Og fordi det er ulækkert! Det er da uæstetisk at kaffebønderne ikke får en krone for deres kaffe bare fordi sådan en socialnasser som Karsten skal ligge og fjere den hele dagen lang... råbte Åge tilbage, jeg brækker mig over sådan en nærighed. Hold da kæft hvor han skutter mig. Køb dog noget ordentligt!

– Hvorfor gør du så ikke selv et eller andet... du har jo ikke engang selv været i Afrika, gentog pigerne, og Åge svarede igen:

– Jeg vil skide på Afrika!

– Hvorfor må andre mennesker så ikke have lov til at gøre det samme? lød det i kor, og Åge afsluttede diskus-

sionen med en af de sædvanlige salutter:

– Det skal jeg sige jer: Det er fordi det er nogle nassekarle! Og fordi hann der prinsens nærighed er så ulækker at den giver mig kvalme! Så kunne han lige så godt selv holde slaver, det svin. Fy for satan. Jeg håber fandeme ikke at jeg selv nogensinde bliver så nærig. Fy for pokker!

– Er der for øvrigt nogen, der vil ralle?

Nu kan det måske lyde som om Åge var en ondskabsfuld mand som man egentlig helst ville være fri for på baren. Dette var dog ingenlunde tilfældet. Han var tværtimod relativt værdsat, trods sin beskidte mund.

Sagen er snarere at mange af barens stamgæster var excentrikere, og at alle havde et pænt stort arsenal af særinteresser og fikse idéer. Og derudover prøvede man at kompensere for tidernes almindelige pinagtighed. Man prøvede at tale om noget andet end tidens pinlige dogmer og idiosyncrasier, også selvom det dårligt kunne undgås at en hel del af dem alligevel fandt vej til baren, og gæsterne uden at vide det selv begyndte at tale om det samme som politikerne og meningsmaskinerne – og på samme måde. Fra tid til anden måtte man erkende at man selv var blevet inficeret, og dette gjorde kun det hele endnu værre.

Enkelte kompenserede ved at opretholde en form for ungdommelig kækhed og frivillitet, også selvom de var langt over fyrre – som Kristoffer der på sine desperate rejser altid sendte pakker med slikkepinde til barpigerne „så de ikke glemte rutinen“, og som aldrig forsøgte at lægge an på især Sussi og Tina med lumre hentydninger. Men man kunne ane en vis træthed bag hans øjne, noget der sagde at dette stunt havde moret ham dengang han var enogtyve, men ikke gjorde det længere nu hvor han snart blev halv-

trede. Han var patetisk, var de fleste enige om, men det var nu svært ikke at kunne lide ham alligevel. Det er sjældent man så tydeligt kan se tåren bag klownemasken.

– Det er ikke så meget at når folk lærer mig at kende, holder de op med at kunne lide mig, fortalte han for eksempel engang i en brandert, det er stik modsat: Når jeg lærer dem at kende, finder jeg ud af at jeg ikke kan fordrage dem ...

– Sådan er det altid, sagde han, og det er derfor jeg stadig er ungkarl. Skål, møgfisser!

Og det tragiske var jo så at selvom han troede det modsatte, skålede folk måske i virkeligheden først og fremmest med ham af medlidenhed.

Andre gjorde som Anne. De reagerede ved at blive en rigtig birch, m/k.

Anne var frygtindgydende når hun blev vred, for hun var overordentligt analytisk begavet, lynhurtig og humoristisk på den lede måde. Og så var hun leptrisk.

Hvis der var noget der kunne få hende rigtigt op af stolen, så var det hvis man ikke udtalte navnet på hendes seksualitet korrekt. Og derfor forsøgte bargæsterne i mange år aldrig en eneste lejlighed til at kalde det *leptrisk* i stedet for *lesbisk*. Hver gang blev hun så rasende at det var til at tude af grin over. Indtil hun en dag blot svarede igen med at kalde bøsserne for *de bøsiske*. På en eller anden måde skabte dét orden i regnskabets, og fejludtalen mistede sin anstødelige karakter og blev til noget man uden problemer kunne benytte i daglig tale. Faktisk blev man så vant til de nye betegnelser at man slet ikke forstod meningen hvis en eller anden kom til at bruge de gamle og korrekte.

– Selvfølgelig mener K.d. Lang dét, hun er jo lesbisk ... havde en fremmed gæst engang sagt da talen var faldet på ældre kvindelige populærmusikere.

– Hvad taler du om? havde det lydt unisont fra stamgæsterne.

– Hun er lesbisk, havde gæsten gentaget, lesbisk ...

– Hvad mener du? havde man igen spurgt den fremmede, som troede han var kommet til at fornærme nogen og derfor skyndte sig at udglatte:

– Altså, det er da ikke fordi jeg synes der er noget som helst galt med det, slet ikke. Jeg sagde bare, at hun var lesbisk ...

– Hvad?

– Ja, altså, at hun er til piger. At hun er homo. Det ér hun da, er hun ikke?

– Nå, *leptisk*, svarede man, det kunne du sgu da bare have sagt med det samme ... Gu' er K.d. Lang da homo, det ved alle.

Det var egentlig utroligt at de overhovedet *turde* gøre nar af lesbianismen. Ikke så meget fordi det er dårlig stil at gøre nar af seksuelle minoriteter – det ville man skide på, jo mindre politisk korrekt desto bedre – men mere fordi alle kendte Annes temperament. Hun var så hidsig at hun engang fik en betinget voldsdom for at slå en parkeringsvagt ned. Ikke engang fordi vagten havde givet hende en bøde, men blot fordi hun havde tilladt sig at påtale hendes måde at parkere på. Yes, det *var* en med søster, og hun havde pandet hende ned „fordi hun var næsvis“.

Det var ikke alle der brød sig om stilen på baren. Men de der ikke brød sig om den, forkastede den mere fordi den altid var så negativ, end fordi den var ubegavet. Det kunne man nemlig ikke rigtigt kalde den. Fra tid til anden blev man overrasket over hvor meget Leif for eksempel vidste om den stoiske etik, eller hvor indgående et kendskab Hugo

Jepp-Jespersen havde til „Neue Deutsche Welle“, eller hvor godt inde i Cobra-bevægelsen Sus viste sig at være hvis talen skulle falde på moderne billedkunst. Gæsterne var så at sige alle excentrikere, og der var næsten altid noget givende og opløftende i dem ... et eller andet sted.

Der var sådan set kun én man måtte kategorisere som et decideret væmmeligt og ubehageligt menneske uden forsonende træk. Det var ham der uvist af hvilke grunde blev kaldt Busser. En af Åges venner som han desværre indimellem bragte med på baren. Og som endnu mere beklageligt også en gang imellem kom på besøg helt af sig selv.

Der var intet forsonende ved Bussers ondskabsfuldheder sådan som der trods alt ofte kunne være med de andres. Hans facon var ikke morsom, den var krænkende. Og hans kværulantforrykthed var så omfattende at den ødelagde stemningen. Han var indbegrebet af dårlig karma, og man fattede ikke at barejeren ikke for længst havde givet ham permanent karantæne. Men sådan var Bob jo. For blød. Som lort. Og det var begrænset hvor meget man kunne tillade sig at gøre ved dét hvis man også ønskede indimellem selv at profitere af hans gavmildhed og eftergiveness.

Brokkeri og kværulanteri var der således nok af, nogle mente sågar at det i virkeligheden var alle disse skændrier der bandt barens gæster sammen. Og man skal ikke tro det kun var de store temaer der kom på bordet. Man kunne sandelig også skændes højlydt og engageret om småting og irriterende detaljer som tiden også var rig på.

Ryging for eksempel. Det var for længst forbudt at ryge cigareter på barer og værtshuse – bortset fra på Alstrup fordi baren var så lille, absurd nok. Staten havde også indført forbud imod bestemte ægteskaber, nemlig mellem en

dansker og et menneske af anden nationalitet under 24 år hvis vedkommende kom fra et land uden for EU.

Der var forbud om at forbyde ludere, og der var også forslag om at indføre censur imod specielle, japanske mangategneserier med usædvanligt seksuelt indhold som visse debattører mente, „kunne fremme pædofili“.

Åge formulerede en dag at tiden var præget af lige dele „puritanisme og uanstændighed“, andre mente snarere at det hele var „lukket fest og indavl“. Og der er nok ikke megen tvivl om at det er på denne baggrund man skal forstå de usædvanlige hændelser der indtraf i løbet af den vinter, og som senere kom til at gå under betegnelsen „miraklet på Lortøen“.

Det fandt sted en ganske almindelig onsdag eftermiddag. I et par uger havde der været nattefrost, og kulden var begyndt også at brede sig ud over dagen, så det var tydeligt for enhver at vinteren var begyndt med en kickstart.

Der var vel en ti-femten kunder i baren, og energien var ikke specielt høj, højest mundhuggedes man lidt. Men så kom Susi ind og råbte ud over baren:

– Der ligger sgu en bums henne ved nr. 16!

I sig selv var der ikke noget usædvanligt ved bumser og hjemløse i Danmark, der var de senere år støt og roligt kommet flere og flere af dem. Det usædvanlige var den måde baren reagerede på. Den normale reaktion var jo apati og fortrængning når man blev konfronteret med disse tragiske skæbner. Politikerne kunne diskutere dem når der var valgkamp, men bortset fra det eksisterede de knap nok – heller ikke i litteraturen eller dramaet eller i tv. Der måtte gerne optræde „tabere“ her, men ikke ligefrem decidede bumser. De var sgu for ulækre, ganske enkelt.

Og hvis man overhovedet skulle forvente at nogen på baren ville reagere, ville det i hvert fald ikke være Åge, så meget kunne man da være sikker på. Denne hadefulde kværuant.

– Det var dog forfærdeligt, sagde han imidlertid, er det meget slemt med ham?

Alle troede det var perfidt eller onskabsfuldt ment, men han så ud som om han mente hvad han sagde.

– De er nu ikke de værste, sagde Anne som altid havde haft en faible for at sabotere og afspore de diskussioner der måtte opstå i baren ... lige meget hvilke.

– Hvem?

– Dem der går ned. Det minder mig om et citat, det var vist Baudelaire. Han var på en kunststudstilling, skrev han, og så et maleri han syntes helt usandsynligt *dårligt* om. Og han ræsonnerede at en kunstner der var i stand til at producere så elendigt et kunstværk, også privat måtte være et meget dårligt menneske. Han tog oplysninger på ham, og det viste sig at maleren dér havde drevet sin smukke og intelligente hustru til vanvid med sin nærighed, stod op klokken seks hver morgen og i øvrigt aldrig drak noget stærkere end mælk ...

Hun så sig om efter applaus eller indvendinger og var vist overbevist om at hun allerede *havde* vundet, og diskussionen nu var afsporet. Om et øjeblik, troede hun, ville der opstå en langvarig og indviklet diskussion fuld af irrelevante indfald og sagen uvedkommende digressioner, der var jo altid nogen der havde sin egen lille kæphest. Hun glædede sig allerede til hvorledes det hele ville vokse til et større skænderi og personopgør og hertig, hertig underholdning. Hun smilede ved tanken.

Men i stedet for disput opstod der en lille tavshed, for selvom ingen rigtig havde mod på at sige nogen imod som understregede det gode og gavnlige i at drikke alkohol, følte alle at bummen henne på hjørnet udgjorde et mere alvorligt problem end som så. Noget man ikke burde spørge med.

– Har han det meget dårligt? spurgte Åge, og da Sussi bare nikkede, blev tristheden i stemningen i baren forstærket, og på uforklarlig vis blev man ramt af skyldfølelse og skam.

– Det er egentlig ret modbydeligt at sådan noget kan lade sig gøre i Danmark! sagde én.

– Det er typisk, sagde en anden, alle er efterhånden sig selv nok. Hvis du går ned, er der ikke nogen som vil rejse dig op igen.

Bargæsterne gav deres besyv med i kortfattede, indignerede sætninger, men ikke mere end dét. Der opstod hele tiden pauser i den normalt så livlige dialog.

– Og hvordan kan det så være at I ikke bare hjælper ham? spurgte Anne retorisk, nu hun i første omgang ikke havde haft held med at diktere hvilke veje og afveje diskussionen skulle tage.

– Så længe han ikke er på coke, så er jeg med, sagde Tina, alt det fysiske kan man måske godt klare. Men en ting der er umuligt, det er at have at gøre med de der s-i-n-d-s-s-y-g-t opustede egoer. Elefantiskel! De ligner hinanden. Blær fra morgen til aften, og der er aldrig belæg for det. Aldrig! Det gider jeg sgu ikke.

– Det kan vi overhovedet ikke udtale os om, vrissede Åge, før vi har set på ham. Kom!

Og så gik han, den lille lapsede Kristoffer og den aristokratisk høje, velsignerede Adam Bodenhoff-Rye simpelt

hen ud af baren og hen til nummer seksten, opgangen lige ved siden af den lokale SuperBest, hvor der ganske rigtigt lå en bum og sov, helt væk i sprut. Der lå to tomte flasker brun discountmartini ved siden af ham og en halvtomt flaske snaps. Han lugtede fortærdeligt, men der var ingen vaken i geledderne. De ruskede i ham og råbte ham ind i øret, men da han ikke reagerede, løftede de ham simpelt hen op og bar ham ind i baren!

Det var sin sag, for han var tung som et ondt år. Det hjalp lidt at han var så sanseløst beruset. Han gjorde ikke modstand. Men især hans bukseben var tilsølet af et eller andet ildlugtende, som det var svært ikke at blive utilpas af når man kom tæt på. Adam havde opkasningsfornelser, og man kunne tydeligt se at alle havde lukket næsen og trak vejret gennem munden. De anbragte ham bagerst i lokaliet, og det var et held for dem at der var Bob der var på arbejde den dag, ejeren af baren. Formodentlig havde ingen af de ansatte tilladt så fæl en stinkbombe at tage ophold i længere tid, men Bob gav helt ekstraordinært alle der havde haft berøring med ham, lov til at bruge bruseren på personalolettet og lod bummen blive. Han skaffede også rene håndklæder og skænkede gratis fadøl så gæsterne blev kompenseret for uroen og lugten.

– Der er vist ingen fare for coke hér, sagde Sussi og grinede til Tina, prøv at se på ham ... han er jo nærmest slasket!

Og det var ganske korrekt observeret. Noget af det første der sker med coke-brugere, er at de bliver magre, det sker faktisk lang tid før de bliver kronisk maniske. Coken tager appetitten og reducerer søvnen. Det slanker i dén grad – i modsætning til druk. Druk binder vandet og får kroppen til at svulme op, også selvom appetitten for mad ligeledes hér

forsvinder. Det er fordi der er så mange kalorier i alkohol, en enkelt guldbajer svarer jo i kalorier til et par wienerbasser. Det bliver hurtigt til en hel del hvis man som bummen vi taler om her, er oppe på i hvert fald tredive FF-øl om dagen, plus en ikke nærmere afgrænset mængde af spiritus og hvidvin. At der også findes magre alkoholikere er en anden sag. Når man på et tidspunkt har ødelagt tilstrækkeligt mange af sine indre organer, kan føden ikke længere omsættes, og man begynder at tabe kropsvægt.

På en måde var der noget forsonende ved at bummen var så ulækker og slasket. Sussi og Tina var normalt ikke det mindste sentimentalt anlagt, og Anne kunne som før nævnt i det hele taget ikke lide mænd. Men alligevel udbrød de „Nåååh“ da han var blevet anbragt på et par stole. De var ret hårdføre piger som man ikke skulle lave alt for mange narrestreger med, men de havde begge fugtige øjne. Det var de ikke de eneste der havde, flere af gæsterne kom med udbrud som „dét der *kan* da ikke være rigtigt“ og „nogen må hjælpe staklen!“ Selv Anne måtte i sit stille sind indrømme at hun vist også på en eller anden måde var rørt, på trods af sine principper.

Dermed ikke være sagt at der var noget som helst charmerende over dette uformelige, langhårede kødbjerg. Tværtimod. Han var ganske vist imponerende stor, men kroppen bestod for halvfjerds procent eller sådan noget af slasket, slasket fedt, og dertil kom at han simpelt hen *stank*. Og hans lange, fedtede hår og det tilfiltrede skæg fuld af madrester og kager af ubestemmelige, størknede væsker gjorde ham kun endnu mere frastødende. Det samme gjaldt hans påklædning. Hans laser lignede mere regulært affald end egentlige beklædningsgenstande.

Der var grunde nok til at tage afstand fra bummen. Eventuelt fodre ham lidt op, give ham nogle penge og så sparke ham ud igen. Han var simpelt hen *meget* ulækker. Men mirakuløst nok greb man det slet ikke sådan an.

Uden yderligere diskussion indtog hver mand og kvinde hurtigt deres rolle. Der skulle lige et par omgange til, det manglede bare, men der var ikke tale om at de var specielt berusede, slet ikke.

Man påpegede at intet levende menneske kunne overleve i det fri i denne kulde, og da slet ikke med så stor en promille. Og da Bob som det selvfølgeligste i verden sagde at han da så kunne overnatte i kælderen, hvor han opbevarede returfasker og genbrugsemballage, tilbød Anne omgående at finde en feltseng og en sovepose i passende størrelse, „for det kan da ikke være meningen at han skal ligge dér som en hund.“ Dette bevirkede at Kristoffer og Åge tilbød at finde noget mere passende og mindre ulækkert tøj til ham, og efter at have taget hans omtrentlige mål skyndte de sig ud til „Store Robert“ og *Bilka* for at finde et sæt hverdagstøj og noget træningstøj i størrelse XXL. Heraf fulgte at han jo nok også måtte soignerens idet det ikke hjalp meget med nyt tøj hvis alle bakterierne og råddenskaberne fik lov til at blive hængende på ham.

Så Sussi og Tina meldte sig frivilligt til at bade og soignere bummen hvis blot de kunne få lidt hjælp med at få bugseret det kæmpemæssige korpus ind under bruseren. Der blev også ringet efter Jacob-Tue, for selvom han var falleret og fordrukken, *var* han trods alt læge, og det ville ikke ligefrem være overraskende hvis bummen fejlede et eller andet.

Jacob-Tue Nielsen lovede at komme øjeblikkeligt. Og hvad der var allermest forbløffende: Adam Bodenhoff-Rye tilbød

at sørge for at alle kunne få noget at spise hvis ellers baren gav vinen! Han foreslog simpelt hen at de kørte ud til CoFoCo på Vesterbro og hentede fransk takeaway til samtlige elleve mennesker, plus bumsen, som nok helst skulle have noget der var let at tygge og fordøje.

Man troede knap nok sine egne øren. Mad fra køkkenet på CoFoCo var på trods af sin velkendte prisbillighed nærmest blasfemisk dyrt for en mand med så indgroet en nærighed som Adam, og ingen ville have troet at dette gennemfornærede menneske nogensinde ville invitere på noget som bare kostede tilnærmelsesvis af hvad man forlangte på CoFoCo. Men Adam råbte „treretters menu“ og det uden at blinke. Til elleve mennesker. Plus suppe og chili con carne eller sådan noget til bumsen. Han skulle bare have en chauffør som ville hjælpe med at bære ...

Det var nye toner over hele linjen. I sandhed en dag fuld af overraskelser.

Bumsen sov sin dybeste søvn selv da de to piger pillede tøjet af ham og gav sig til at spule ham med telefonbruseren. Han rystede på sig, prøvede at pufte dem væk og gryntede lidt, men bortset fra det var han aldeles bevidstløs – undtagen når han et kort øjeblik vågnede op og gav sig til at synge, højt og med den dybeste ølbass:

Sweet home Alabama where the skies are so blue.

Sweet home Alabama, Lord, I'm coming home to you.

Men disse øjeblikke var korte, snart faldt han igen i den dybeste søvn, på trods af at vandet sprøjtede ud over ham,

og de to piger skrubbede og skurede på ham med en ildhu som var de på akkord.

Det tog dem næsten en time at gøre det beskidte menneske rent og yderligere en halv at få klippet det allermest ulækre af hans kæmpenæssige skæg.

Så klædte de ham nødtørfigt på, der var sjovt nok en kokkeuniform i extra-størrelse nede i kælderens. Bob kom med den, helt rød i hovedet af grin. Hvor den stammede fra, anede han ikke, men indtil Kristoffer og Åge kom tilbage fra *Bilka* og „Store Robert“ gik det vel an. Hellere det end at krænke folks blufærdighed ved at lade ham være nøgen. Der kunne jo komme fremmede. Og langt, langt hellere dét end at skulle lugte til de fæle, fule laser.

– Få dem væk! sagde han og rakte to store affaldsposer af sort plastic til pigerne, det skal til Kommunekemi ...

Poserne røg i containeren, og bumsen satte de tilbage i hjørnet, hvor han tilsyneladende befandt sig fint. Han sov stadig og vågnede kun kortvarigt op. Så brummede han halve vers fra gamle rockklassikere som „my baby just drove up in a brand new Cadillac, she aint never coming back“ eller „Jesus has a brother and he's heading for Memphis“. Det generede nu ikke så meget, det var meget kortvarigt. Og på en måde var det godt at han sådan larmede op indimellem. Det beviste at der stadig var liv i ham selvom han bestemt ikke så ud til at være ved godt helbred.

Dette var også konklusionen da Jacob-Tue Nielsen ankom med sin lægetaske fuld af instrumenter og piller og opslagsbøger. Det første han spurgte, var:

– Hvad i alverden er dét, der lugter af her?

Jacob-Tue brød sig bestemt ikke om synet. Han var bekymret. Bummsen havde forhøjet blodtryk og en heftig puls når man tog i betragtning at begge dele sådan set falder når kroppen bliver nedkølet, blodtrykket var oppe på 200 over 140, og pulsen på 120. Men det værste var faren, forklarede han, for „alkoholisk ketoacidose“, altså alkoholforgiftning. Promillen blev målt til lige over 2,7 – og at den ikke var endnu højere, skyldtes formodentlig kun at nu var noget af den forbrændt. Manden var sikkert vant til promiller i den størrelse, men det betød ikke at det var ufarligt. Jacob-Tue ville egentlig helst have ham indlagt, for der var ingen tvivl om at det var alarmerende.

Bob spurgte bekymret om de ikke skulle give ham noget beroligende, men Jacob-Tue tøvede. Bummsen var for fuld til at gå i delir lige nu. Det væsentligste var at give ham varme og mad og så lade ham sove. Men for det tilfælde at han skulle blive delirisk i løbet af næste dag, lagde han en lille blisterpakning Risolid. Dette var dog kun til brug i nødstilfælde, understregede han. Det væsentligste var at give ham varme, kalorier og hvile. Og sikkert også vitaminer. Men dette betød ingenlunde at der ikke var fare på færde, gentog han alvorligt, der var ingen tvivl om at hans helbredstilstand var overordentligt ringe.

Indtil videre kunne bummsen blive ovre i hjørnet. Der måtte lægges planer, og der måtte opnås en form for enighed om hvad der var vigtigst, og hvad man kunne udsætte til i morgen.

Den lette løsning ville naturligvis være at få ham indlagt på et eller andet hospital. Her ville de så formodentlig afgifte ham og udskrive ham få dage senere, og dermed ville man være lige vidt. Hvis bølgerne gik meget højt på hospitalet, ville der måske være ansat en socialpædagog som kunne få

ham anbragt på et herberg, hvis der ellers var plads noget sted, hvilket man bestemt ikke kunne regne med. Ingen turde sige god for den løsning, så meget vidste man. Hvis man valgte at kontakte offentlige institutioner, ville resultatet uundgåeligt blive at han efter et par uger var tilbage på gaden.

Det vigtigste måtte være husly og en form for stabilitet. Varme. Og regelmæssig ernæring, mad simpelt hen. Her stillede Bob sig forstående og behjælpelig an. For en tid var det o.k., så længe det ikke blev permanent eller forstyrrede barens rutiner. Kælderen kunne hurtigt gøres beboelig, det kunne overstås på under tyve minutter hvis man gik lidt rask til værks, og for Bobs skyld kunne bummsen såmænd godt blive boende et par måneder.

Dette førte videre til næste problem. Hvis bummsen skulle på fode igen, måtte der fast føde til. Det var ikke nok med grøntsagssuppe og smoothies. Men hvordan kunne man egentlig få manden til at spise igen... overhovedet? Det var jo ikke kun tøjet der lugtede ved ham, han *stank* også ud af munden.

– Har vi tænder for at bide? spurgte Kristoffer da de var færdige med den første ret fra CoFoCo, en provencalsk tomatssuppe med et strejf af anis. Som alle naturligvis fik et lille glas Pernod til hvis de ville. Og det ville Kristoffer gerne, han drak allerede af sin tredje.

– Eller bider vi *fordi* vi har tænder? tilføjede han, og denne aristoteliske overvejelse førte til et overraskende hurtigt beslutningsgrundlag: Man kan jo kun bide hvis man har tænder! Ergo er det mest presserende problem mandens tandset!

Derfor blev det besluttet at det var hér man måtte starte.